

Arrest

nr. 178 415 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 juni 2009 als minderjarige samen met zijn ouders, die op 23 juni 2009 asiel aanvragen, België binnen. Op 31 januari 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 61 091 en 61 092 van 9 mei 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de ouders van de verzoeker.

1.2. Op 22 februari 2011 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 5 mei 2011 dienen de ouders van de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de ouders van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arresten nrs. 69 924 en 69 925 van 16 november 2011 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.5. Op 26 mei 2011 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 december 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 21 juni 2011 dienen de ouders van de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 16 september 2011 dienen de ouders van de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 13 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

1.8. Op 14 november 2011 dienen de ouders van de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 januari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 23 december 2011 dienen de ouders van de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de ouders van de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 4 april 2012 dienen de ouders van de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11. Op 3 september 2012 dienen de ouders van de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 11 april 2013 dienen de ouders van de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt de ouders van de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd.

1.13. Op 20 januari 2014 dienen de ouders van de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 april 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden en wordt aan de ouders van de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.14. Op 1 juli 2014 dienen de ouders van de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 5 augustus 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 132 916 van 7 november 2014 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissingen.

1.15. Op 13 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de ouders van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arrest nr. 140 953 van 13 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.16. Op 16 november 2014 dienen de ouders van de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 januari 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard en wordt tevens aan de ouders van de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten nrs. 150 086 en 150 087 van 28 juli 2015 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.17. Op 29 januari 2016 dienen de ouders van de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 juni 2016 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard en wordt tevens aan de ouders van de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 192 412.

1.18. Op 17 augustus 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 29/05/2011, 13/10/2011, 04/03/2013, 29/04/2014, 16/08/2014 28/01/2015, 22/06/2016)

Betrokkene diende als minderjarige, met zijn moeder (A. N. (...)) op 23/06/2009 een 1^e asielaanvraag in. Op 31/01/2011 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 31/01/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 09/05/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq van 26/05/2011, kennisgeving op 29/05/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene diende als minderjarige, met zijn moeder (A. N. (...)) op 16/09/2011 een 2^e asielaanvraag in. Op 13/10/2011 weigerde het CGVS deze aanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten – geldig 7 dagen, de betrokkene werd hiervan in kennis gesteld op 13/10/2011.

Betrokkene diende als minderjarige, met zijn moeder (A. N. (...)) op 01/07/2014 een 3^e asielaanvraag in. Op 05/08/2014 weigerde het CGVS deze aanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten – geldig 15 dagen en werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens beroep ingediend bij de RVV. Dit

beroep werd definitief verworpen op 07/11/2014. Deze beslissing ging gepaard met een toekenning van uistel tot verlaten van het grondgebied tot 07/12/2014.

(Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een broer (A. M. (...), moeder (A. N. (...)) en vader (A. N. (...)) die zich eveneens in illegaal verblijf bevinden in België. Aangezien het hele gezin samen terugkeert naar hun land van oorsprong, is een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende als minderjarige, met zijn moeder (A. N. (...)) op 23/06/2009 een 1^e asielaanvraag in. Op 31/01/2011 verwierp het CGVS deze aanvraag. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 31/01/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 09/05/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq van 26/05/2011, kennisgeving op 29/05/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene diende als minderjarige, met zijn moeder (A. N. (...)) op 16/09/2011 een 2^e asielaanvraag in. Op 13/10/2011 weigerde het CGVS deze aanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten – geldig 7 dagen, de betrokkene werd hiervan in kennis gesteld op 13/10/2011.

Betrokkene diende als minderjarige, met zijn moeder (A. N. (...)) op 01/07/2014 een 3^e asielaanvraag in. Op 05/08/2014 weigerde het CGVS deze aanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten – geldig 15 dagen en werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens beroep ingediend bij de RVV. Dit beroep werd definitief verworpen op 07/11/2014. Deze beslissing ging gepaard met een toekenning van uistel tot verlaten van het grondgebied tot 07/12/2014.

(Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene diende als minderjarige op 26/05/2011 een 1e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 01/12/2011. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 12/12/2011.

Betrokkene diende als minderjarige op 23/12/2011 een 2e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 14/02/2013. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 04/03/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Betrokkene diende als minderjarige op 03/04/2013 een 3e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 03/12/2013. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 16/12/2013.

Betrokkene diende als minderjarige op 04/02/2014 een 4e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd zonder voorwerp verklaard op 09/04/2014. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 29/04/2014 met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Betrokkene diende als minderjarige op 16/11/2014 een 5e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd zonder voorwerp verklaard op 14/01/2015. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 28/01/2015 met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Betrokkene heeft vervolgens beroep ingediend bij de RVV op 26/02/2015. Deze werd definitief verworpen op 28/07/2015.

Betrokkene diende als minderjarige op 01/02/2016 een 6e regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd zonder voorwerp verklaard op 08/06/2016. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 22/06/2016 met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Betrokkene heeft vervolgens beroep ingediend bij de RVV op 19/07/2016. Dit beroep is niet opschortend.

Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene diende als minderjarige op 20/02/2011 een 1e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 04/04/2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 18/04/2011.

Betrokkene diende als minderjarige op 01/05/2011 een 2e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 25/05/2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 01/06/2011.

Betrokkene diende als minderjarige op 21/06/2011 een 3e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 29/08/2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 06/09/2011.

Betrokkene diende als minderjarige op 14/11/2011 een 4e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 17/01/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 24/01/2012.

Betrokkene diende als minderjarige op 04/04/2012 een 5e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 20/07/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 31/07/2012.

Betrokkene diende als minderjarige op 03/09/2012 een 6e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 10/10/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 31/10/2012.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene en zijn gezinsleden niet voldoen aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkenen geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een broer (A. M. (...)), moeder (A. N. (...)) en vader (A. N. (...)) die zich eveneens in illegaal verblijf bevinden in België. Aangezien het hele gezin samen terugkeert naar hun land van oorsprong, is een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

De ouders van de betrokkene (A. N. (...)) en A. N. (...) werden door de gemeente Wichelen op 05/03/2012 en door de stad Aalst op 28/01/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het

grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 29/05/2011, 13/10/2011, 04/03/2013, 29/04/2014, 16/08/2014 28/01/2015, 22/06/2016)

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een broer (A. M. (...)), moeder (A. N. (...)) en vader (A. N. (...)) die zich eveneens in illegaal verblijf bevinden in België. Aangezien het hele gezin samen terugkeert naar hun land van oorsprong, is een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

1.19. Op 17 augustus 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing worden twee vorderingen tot schorsing en twee beroepen tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaken zijn gekend onder de nrs. 193 145 en 194 098.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij geen termijn geeft om het grondgebied te verlaten waarop hij reeds meer dan 7 jaar verblijft.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partijen enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hun hoofde zijn besloten.

Intussen verblijft verzoekende partij reeds reeds 7 jaar (!!) in ons land, spreekt hij intussen goed Nederlands en heeft hij hier de middelbare school gevolgd.

Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

4.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en ondubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu de beroepsprocedure tegen de beslissing aangaande de regularisatieprocedure van verzoekende partij nog niet ten einde is gelopen en verzoekende partij geen eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten genegeerd heeft.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

“Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.”

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande het hangende beroep spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen.

Bovendien heeft verzoekende partij geen eerder bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd: gelet op zijn minderjarigheid werd er voorheen nog nooit rechtstreeks aan hem een bevel afgeleverd en evident diende hij als minderjarige zijn ouders te volgen in hun keuzes. Dit kan op heden verzoeker niet worden aangerekend.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd nu zij niet verwijst naar het hangende gewillig administratief beroep, waarop nog dient te worden geantwoord, noch naar het ingediende regularisatieverzoekschrift.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

4.1.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verzoekende partij verplicht naar Azerbeidzjan terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. (zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161.)

Zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij verwijst ten overvloede naar de rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International alsook de verschillende krantenartikels die hij voegde bij zijn regularisatieaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat de situatie in Azerbeidzjan geenszins stabiel, dan wel veilig is voor hem.

Te meer nu verzoekende partij bij zijn terugkeer verplicht zal worden zijn legerdienst te voldoen.

Dit gegeven maakt dat verzoekende partij zeer terecht bevreesd is voor zijn leven nu het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan opnieuw opgeflakkerd is waarbij in april 2016 reeds melding werd gemaakt van 18 doden bij het Azerbeidzjaanse leger, een aantal dat sedertdien enkel nog toegenomen is.

Het standpunt van verzoekende partij wordt overigens kracht bij gezet door het reisadvies van Buitenlandse Zaken:

“Een militaire escalatie, zonder precedent sinds de inwerkingtreding van het staakt-het-vuren in 1994, vond plaats in april 2016: op de nacht van 1 en 2 april braken zware gevechten uit langs de contactlijn in Nagorno-Karabach (precisering kan gevraagd worden aan de Belgische ambassade in Bakoe) tussen Armeense en Azerbeidzjaanse troepen, met talrijke doden en gewonden als gevolg. Ondanks een afkondiging van het staakt-het-vuren op 5 april 2016, blijft de situatie ter plaatse zeer gespannen. Als gevolg dienen de gebieden langsheen de grensstreek met Armenië, Nagorno-Karabach en de omgeving van de linie waar een staakt-het-vuren geldt, kost wat kost te worden gemeden.”

De Dienst Vreemdelingenzaken had aldus nooit tot eenzelfde beslissing gekomen wanneer zij een zorgvuldig onderzoek had uitgevoerd. Haar beslissing is derhalve geenszins deze die elke redelijke persoon in haar plaats zou genomen hebben.

Het middel is gegrond.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt reeds zeven jaar in België te verblijven, goed Nederlands te spreken en hier middelbare school gelopen heeft. Zij stelt zich de vraag in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming.

In het tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de rechten van verdediging door een gebrek aan duidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Zij betoogt dat er haar nooit rechtstreeks een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd gezien haar minderjarigheid destijds.

Gezien hun samenhang zullen beide middelen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij het determinerende motief, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, namelijk de vaststelling dat zij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, niet betwist. Zij toont niet aan op welke wijze een eventuele integratie hieraan afbreuk kan doen.

Waar zij stelt dat haar, als minderjarige, nooit rechtstreeks een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, dient te worden opgemerkt dat de minderjarige kinderen het verblijfsstatuut van de ouders volgen. Ook hier betwist verzoekende partij niet dat haar ouders geen gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het eerste en tweede middel is niet ernstig.

In het derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

Zij betoogt dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst met zekerheid zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij verwijst hierbij naar rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International alsook verschillende krantenartikelen die zij bij haar

regularisatieaanvraag voegde en waaruit duidelijk zou blijken dat de situatie in Azerbeidzjan geenszins stabiel, dan wel veilig is voor haar, nu het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië opnieuw is opgeflakkerd en verzoekende partij bij terugkeer verplicht wordt haar legerdienst te voldoen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond en die luidt als volgt:

“Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Waar verzoekende partij verwijst naar rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International alsook verschillende krantenartikelen, beperkt zij zich tot loutere vermeldingen zonder die rapporten en artikelen te betrekken op haar persoonlijke situatie.

“Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staakt. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).” (RVV, 27 maart 2012, nr. 78 177)

Verzoekende partij toont niet aan in welke mate de voor alle Azerische mannen verplichte legerdienst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Azerbeidzjan en geldt voor alle mannelijke burgers.

Aangaande een schending van artikel 3 EVRM moet verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Verzoekende partij moet haar bewering staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

“In casu brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het feit dat zij bij een terugkeer naar Turkije, waartoe bovendien geen van de beide bestreden beslissingen aanleiding geeft, haar legerdienst zou moeten uitvoeren, brengt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee. Er kan op gewezen worden dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepaling. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.” (RvV 18 maart 2014, nr. 120.831)

Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.”

4.3.1. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan niet dienstig kan inroepen. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de loutere indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf of het indienen van een beroep tegen een weigeringsbeslissing die

op een dergelijke aanvraag volgt geen invloed heeft op de verblijfstoestand van een vreemdeling en niet met zich brengt dat het bestuur geen verwijderingsmaatregel zou kunnen opleggen hangende een dergelijk beroep.

Het tweede middel is, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk, minstens ongegrond.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “*niet in het bezit (is) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie*” en dat hij “*geen gevolg gegeven (heeft) aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 29/05/2011, 13/10/2011, 04/03/2013, 29/04/2014, 16/08/2014, 28/01/2015, 22/06/2016)*”. Voorts wordt overwogen dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM nu hij als minderjarige samen met zijn moeder drie asielaanvragen heeft ingediend en hen geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dat de omstandigheid dat de verzoeker de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geen gerechtvaardigde verwachting geeft om tot een verblijf te worden toegelaten of om tegen verwijdering te worden beschermd op grond van artikel 8 van het EVRM en dat ook de broer en de ouders van de verzoeker zich in illegaal verblijf bevinden, zodat het ganse gezin kan terugkeren naar hun land van oorsprong.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker werpt in het eerste middel op dat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen nu hem een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, terwijl hij reeds 7 jaar in België verblijft, intussen goed Nederlands spreekt en hier de middelbare school heeft afgewerkt. Er blijkt evenwel niet welk actueel belang hij bij dit middel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoeker kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is verstreken. Er blijkt niet dat de verzoeker gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief omtrent de (on)redelijkheid van

de verkorte termijn van nul dagen die voor vrijwillige uitvoering werd toegekend. Ten overvloede kan er op worden gewezen dat de keuzemogelijkheden die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft bij het toestaan van een termijn om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten niet ontzettend groot zijn, dermate dat de gemachtigde wel gehouden is om afdoende te motiveren, doch dat deze motiveringsvereiste niet uitermate streng kan worden opgevat. Te dezen heeft de gemachtigde in rechte en in feite gemotiveerd waarom hij in huidig geval meent van de termijn van dertig dagen te kunnen afwijken. Hij heeft verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, en hij heeft in het bestreden bevel bijkomend gemotiveerd dat de verzoeker “*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 29/05/2011, 13/10/2011, 04/03/2013, 29/04/2014, 16/08/2014, 28/01/2015, 22/06/2016)*”. Aldus heeft de gemachtigde in een bijkomende motivering voorzien waarom hij van zijn mogelijkheid om af te zien van het toestaan van een termijn van dertig dagen heeft gebruik gemaakt en *in casu* heeft voorzien in een termijn van nul dagen.

In het tweede middel laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing ondermaats en foutief werd gemotiveerd daar zij niet verwijst naar een “*hangend gewillig administratief beroep*”, noch naar het ingediende regularisatieverzoekschrift. Hij laat evenwel na te verduidelijken tegen welke beslissing hij een willig beroep zou hebben ingediend en naar welk ingediend regularisatieverzoekschrift diende te worden verwezen. Voorts wordt er nogmaals op gewezen dat de loutere indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf of het indienen van een beroep tegen een weigeringsbeslissing die op een dergelijke aanvraag volgt geen invloed heeft op het verblijfsstatuut van de verzoeker, zodat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker “*niet in het bezit (is) van een geldig visum*”.

Waar de verzoeker in het tweede middel nog opwerpt dat hij geen eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, daar nog nooit rechtstreeks aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en hij als minderjarige zijn ouders diende te volgen in hun keuzes, wordt erop gewezen dat hij blijkens de stukken van het administratief dossier als minderjarige op de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2011, 14 februari 2013, 9 april 2014, 14 januari 2015 stond vermeld zodat de terugkeerverplichting wel degelijk ook op hem betrekking had. Gelet op zijn leeftijd kan hij niet voorhouden onwetende te zijn van het feit dat hij ook toen reeds samen met zijn ouders het grondgebied diende te verlaten. Bovendien was de verzoeker reeds meerderjarig wanneer op 8 juni 2016 ten aanzien van zijn ouders alweer een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarop eveneens zijn naam stond vermeld (cf. RvS 15 juni 2016, nr. 12.007 (c)). Aangezien zodus op de verzoeker wel degelijk verschillende keren een terugkeerverplichting heeft gerust waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, en te meer nu de verzoeker op het ogenblik van de betekening van het laatste bevel op 22 juni 2016 reeds meerderjarig was, en nu niet wordt betwist dat de verzoeker geen gevolg gaf aan deze terugkeerverplichting, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu* aan de verzoeker geen termijn meer heeft toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk

onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen verwijst de verzoeker in het derde middel naar de rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International en naar verschillende krantenartikelen die hij bij zijn regularisatieaanvraag heeft gevoegd (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en stelt hij dat hieruit duidelijk blijkt dat de situatie in Azerbeidzjan geenszins stabiel en veilig is voor hem. Door louter te verwijzen naar deze rapporten en artikelen maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat het administratief dossier *“geen stukken (bevat) die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststelling van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”*. Bovendien volstaat een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, wat hij *in casu* niet doet.

Voorts werpt de verzoeker op dat hij bij een terugkeer verplicht zal worden om zijn legerdienst te voldoen en dat hij voor zijn leven vreest nu het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan opnieuw is opgeflakkerd en er in april 2016 reeds melding werd gemaakt van achttien doden bij het Azerbeidzjaanse leger, een aantal dat sedertdien enkel is toegenomen. Hierbij wordt er op gewezen dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij zijn terugkeer verplicht zal worden zijn legerdienst te voldoen. Voorts komt het elk land toe de militaire dienstplicht vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert eveneens dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden deel te nemen aan een gewapend conflict kan op zich niet beschouwd worden als foltering of als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Voor zover de verzoeker nog verwijst naar een passage uit *“het reisadvies van Buitenlandse Zaken”*, wordt er op gewezen dat hij nalaat het ganse advies bij zijn verzoekschrift te voegen, zodat niet kan worden nagegaan van welke datum het advies is en of het nog actueel is. Voorts wordt er op gewezen dat een reisadvies van Buitenlandse zaken steeds betrekking heeft op Belgen die zich willen verplaatsen naar de regio. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.6. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN